

Зашто руше Цркву?

Пише: Слободан Антонић
петак, 19 март 2010 00:05



Не морамо бити велики верници, нити познаваоци СПЦ, па да видимо каквим је све тешким ударима, у последње време, изложена Црква. Оно што се од 2001. до 2008. дешавало са нашом војском, то се сада дешава са нашом црквом. Војска је, одмах после 5. октобра, још увек била национална установа од највећег поверења међу грађанима [\[1\]](#). Огромни ауторитет који је имала, није дуговала само традицији, већ и добром држању у рату са НАТО. Међутим, тај ауторитет је, упорном пропагандом овдашњих медија у служби Империје систематски поткопан. За

Б92

или

Блиц

, генерали, команданти из рата 1999, нису били ништа друго до ратни злочинци, официри су увек били само неспособни, корумпирани и непоправљиво конзервативни, служење војног рока је представљано као најгора робија за „урбану, модерну и перспективну омладину“, а сваки инцидент са регрутима или муницијом био је само још један доказ да се војска мора „коренито реформисати“. Онда је војска коначно „реформисана“ тако што је уништено 1.200 противавионских ракета типа „стрела“, исечено 700 тенкова у старо гвожђе, број авиона у летећем стању сведен на два, а за 2011. најављено потпуно укидање служења војног рока. И сада је у војсци, судећи по

Блицу

и

Б92

коначно све у реду. Одједном је нестало и корупције, и некомпетенције, и бирократије... Јер, у основи, нестало је и саме војске. Она се претворила у оперетску НАТО чету за парадрање овдашњих министара, председника и посланика.

Слично се сада дешава и са Црквом. Када је војска довољно изблаћена и деградирана, прешло се на СПЦ. Она је, за наше „еврореформске“ медије постала легло педофила, ратних злочинаца, пљачкаша и, уопште, мрачњака сваке врсте [\[2\]](#). У томе су се, опет, највише истицали

Блиц

и

Б92

. Ипак, са „реформом“ Цркве ишло је знатно теже него са „реформом“ Војске. Пре свега због тога што је ту било знатно теже довести ново, „реформско“ руководство. Сахрана патријарха Павла, штавише, показала је да је – првенствено због личности самог патријарха – морални углед Цркве у народу остао непољуљан.

То је био знак за узбуну и отпочињање финалног таласа пропагандне „обrade“ СПЦ. Један правац тог деловања састојао се у „сугестији“ да на чело Цркве мора да дође

Зашто руше Цркву?

Пише: Слободан Антонић
петак, 19 март 2010 00:05

„реформско“ руководство, које ће СПЦ „увести у Европу“. Кампања за промену црквеног календара, коју је повео *Блица*, а придружили су му се *Политика* и *Данас* [3], била је један од примера таквих „реформистичких“ захтева. Други правац акције ишао је на продубљивање подела међу архијерејима СПЦ. Поједини „млади“, „динамични“ и „европски оријентисани“ епископи постали су љубимци

Блица

и

Б92

, док су, истовремено, неки „конзервативни“ и „националистички“ епископи постали стална мета блаћења и изругивања.

Овом медијском акцијом желело се утицати и на избор новог патријарха. На велику жалост спин-доктора, због апостолског начина бирања, није се могао извикати жељени кандидат. Али, систематски је стварана атмосфера у којој су се, ко год да буде изабран, од новог патријарха очекивале тачно одређене ствари – од позивања папе у Србију, преко благосиљања евроатлантских интеграција, до „сређивања стања у цркви“.

Коначно, својих пет минута ова пропагандистичка екипа је дочекала са суспензијом једног од њихових дежурних негативаца – владике Артемија. Не улазећи сада у питање мотива и оправданости одлуке Синода о привременој смени Артемија, треба рећи да је читав случај нанео несумњиву штету угледу СПЦ у јавности. Ликовање *Блица* и *Б92* због кошкања калуђера, свађе епископа, а нарочито због проневера помоћи за народне кухиње на Косову, било је бескрајно. Још гори су били њихови хајкачки узвици да се са „акцијом сређивања стања у СПЦ“ не сме стати, и да одмах треба прећи и на друге „проблематичне“ епископе – од владике врањанског, до владике зворничко-тузланског. Сада само од мудрости архијереја СПЦ зависи хоће ли се настала штета санирати, или ће се дати нови материјал за рад антицрквене пропагандне машинерије.

Најгоре од свега је што поткопавање и растурање СПЦ није само тренутни пројекат Империје. Може се слободно рећи да је то један од њених стратешких циљева. Два су разлога због чега моћне глобалистичке структуре виде СПЦ као сметњу коју треба уклонити.

Најпре, православне цркве, за разлику од римокатоличке или протестанских, имају не само националну форму, већ су и директна потпора националним државама. Зато глобалисти, који хоће да ослабе и прогутају националне државе, не могу а да пре тога сасвим не ослабе и дезинтегришу националне цркве. Оне се руше медијски и политички, али, што је најопасније, и кроз црквену јерархију, једном посебном врстом

Зашто руше Цркву?

Пише: Слободан Антонић
петак, 19 март 2010 00:05

унутрашње идеологије. Епископи се, наиме, убеђују – а неки од њих су, изгледа, то и поверовали – да изворно хришћанство подразумева „право епископа да буде врховна власт у стварима која се тичу вере, живота и богослужења у својој Цркви“ (како је изјавио један наш великодостојник). „Универзална хришћанска црква“ се, тако, види као некаква конфедерација епископа, којима над главом не стоје никакве „етнофилетистичке“, помесне (националне) цркве, већ само, евентуално, Васељенски патријарх. Помесне цркве се, такође, представљају само као производи „националистичког 19. века“. Будући да су „историјска творевина“, оне се, у доба глобализације, оцењују као нешто што је већ „историјски превазиђено“.

Овакву еклесиологију шире пре свега богослови блиски Цариградској патријаршији. Тамо традиционално постоји једна фанариотска линија, која хоће да, науштрб националних цркава, обнови административну доминацију Цариградске патријаршије из времена Отоманског царства. Томе треба додати да је тежак положај православних у Турској довео до тога да се САД и ЕУ наметну као главне заштитнице Цариградске патријаршије. Захваљујући упорном раду „меке моћи“, али и богословској вештини појединих цариградских великодостојника, епископална концепција хришћанства проширила се и на поједине архијереје помесних цркава. Уосталом, зашто би баш епископи били имуни на тако раширене људске грехе као што су гордост и воља за моћ?

Други извор глобалистичког рата против помесних православних цркава јесте њихова укорењеност у традиционални морал и друштво. Православно хришћанство верује у апсолутне вредности, као што су истина, људски живот, Бог или љубав. Такође, оно негује предање, држећи до традиционалне концепције Бога, човека и друштва. Обе ствари су камен у ципели глобалиста. Како ћете ослабити везе које постоје међу људима и произвести „индивидуу“ – усамљеног потрошача и животињски тупог радника, ако најпре не релативизујете све вредности и не покидате људима њихове корене у традицији?

Православна црква је за такве циљеве баш незгодна. Она се превише опире распамећивању које се врши увођењем истополних бракова, жена-свештеница и захтева да хришћанке, у складу са политичком коректношћу, не славе Бога, већ „Бога-ону“ (God-she), и не моле се Христу, већ „Иси Христи“ (Jesa Christa) [\[4\]](#). Православна црква се превише опире идеји да је грех, ако га и има, само „стање ума“, а да је највећи „грех према себи“. Она се превише опире претварању породице у „партнерство“ и замену родитеља „заштитницима дечијих права“. Она хоће да сачува заједнице – породицу, комшилук, народ и државу, не схватајући да у Империји сме да постоји само усамљени појединац-поданик, наспрам неограниченог глобалног тржишта, неограничене владавине капитала и неограничене културе заборавља.

Зашто руше Цркву?

Пише: Слободан Антонић
петак, 19 март 2010 00:05

Зато националне православне цркве морају нестати. Оне морају бити замењене, најпре, „универзалном православном црквом“, а онда, после свих „реформи“ и свих „екуменских дијалога“, „универзалном хришћанском црквом“. Ова стратегија, ова политика, сада је сасвим јасна и сасвим лепо се види и у начину на који се овдашњи пројектовани медији односе према Српској православној цркви.

Наравно, то не значи да је спас у изолацији, ксенофобији и зилотској искључивости. СПЦ, као и Србији уосталом, потребни су савезници, како би преживела гвоздени стисак клешта чији један крак чини капиталистичка глобализација, а други Империја. Ти савезници се налазе не само у другим помесним православним црквама, већ и међу католичким и протестантским хришћанима. Као што вели Татјана Горичева, „ми смо њима потребни и они су потребни нама, православнима, ти последњи римокатолици, последњи протестанти. Ако они нестану и ми ћемо остати насамо са непријатељским светом“ [5]. Ти „последњи римокатолици, последњи протестанти“, јесу сви искрени, традиционални, антиглобалистички хришћани, којих никако нема мало

[6]

. Напротив, тај фронт отпора расте и Империји ће, како време одмиче, све теже бити да изађе са њим на крај.

Ту лежи шанса и за одбрану аутономије СПЦ у односу на Империју. Морамо сви бити мудри, а нарочито наши архијереји. На њима је велика одговорност, да интересе Цркве и православног народа ставе изнад својих личних интереса, неспоразума и омраза. Само „мудри као змије и безазлени као голубови“ (Мт 10, 16) можемо да се одупремо још једном страшном искушењу којем је изложена душа овог народа.

(Краћа верзија овог текста објављена је у „Печату“ бр. 106)

[1] Види: <http://www.mail-archive.com/sim@antic.org/msg01041.html>

[2] Види неке примере наведене у мом тексту: http://starisajt.nspm.rs/kulturnapolitika/2008_ant_blog1.htm

Зашто руше Цркву?

Пише: Слободан Антонић
петак, 19 март 2010 00:05

[3] Види мој текст: <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/bozic-i-rodjenje-eu-pravoslavija.html>

[4] Mary Daly, *Beyond God the Father: Toward a Philosophy of Women's Liberation*. Beacon Press, 1973; Julie Clague, „The Christa: Symbolizing My Humanity and My Pain“, *Feminist Theology* (2005), Vol. 14, No. 1, 83-108.

[5] *Чувајте се да вас ко не превари: православље на међи векова*, ур. Владимир Димитријевић и Јован Србуљ, Београд 2007, Библиотека «Образ светачки», стр. 484.

[6] Види мој текст http://www.starisajt.nspm.rs/Prikazi/2008_ant_hr1.htm